

Välkommen in! Här kan du hänga av dig tunga ytterkläder och ställa av skor. Ta också av dig strumporna. Innan du går genom draperiet får du ett ljus i handen. NU. ÄR. DU. INNE. Det är mörkt men i mitten hänger en ljuskrona lågt ner med tre brinnande vaniljdoftande ljus. Du tänder ditt ljus och placerar det i kronan. Ljuset växer flämtande, öppnar upp i mörkret. Väggarna är sydda av tyg och rosa bomullsmoln. På golvet en lurvig matta. Nu tar du på dig en lavendeldoppad grön/erise/ljusblå fotsid särk och sätter dig i tystnad på en av de 20 stolarna som står i en cirkel runtom ljusen. Blunda om du vill. Framför varje stol finns ett kärl med ångande hett vatten. Nu stoppar du dina fötter däri. Mer vatten hålls regnstrilande på från stora vattenkannor. Tre dagböcker öppnas. Vi läser högt:

27 mars 2014

Blunda! Lyssna till dina egna andetag. Lyssna till vattnets andetag. Hör sedan allt som pågår simultant i detta rum just nu. Vilka ljud hör du? Hur låter rummet? Ta ett par djupa andetag.

Känn hur alla spänningar försvinner och hur du slappnar av.
(5 sekunder)

Nu blir du medveten om ögonen Låt ögonen slappna av. Känn hur de slappnar av.

(5 sekunder)

Nu blir du medveten om vattnet. Om dina tår och dina tånaglar.

Jag blir alltid så hungrig när jag är nervös. Smält ost och crème caramel.

18 februari 2014

Som material väljer vi det som varit nära kroppen; veckade kläder, bomullslakan, en madrass formad efter personen som nyss klev upp klädde av sig klädde på sig. Vi hämtar säckar med tröjor, skjortor, kjolar, jeans över stadens rum. Spåren finns kvar även om kroppen går förlorad när plaggen klipps itu. Det är mintpastiller och knivar i

fickorna.

Tyget i handen, handen tråden glest vävd, tråden hårda knutar, tråden löper, leder oss vidare -----

19 mars 2014

Jag gick hem för att fingervirka och idag var det som om ingen ville gå hem. Jag pratade med Jenny som sa att det radikala är att följa magkänslan, att vi ska våga vara i det. Att känslor är det radikala. Jag strimlade lakan och färgade i lökskal, tänkte linda in stolarna i det. Jag gillade bilden av mig själv: Hur jag hade gått till affären, köpt lök, att jag lyssnade på P1 medan jag stod och kokade ihop det. Att jag hade ett projekt med mig själv. Att jag ingick i någon slags harmonisk bild.

12 mars 2014

Fick svar från Carolina min chef, om att jag kunde komma och hämta kläder på måndag kväll. Jag kom hem med dom och började gå igenom dom för att se om det var något jag ville ha. Det kändes väldigt intimt att hålla i hennes kläder. Jag undrade om jag kunde ha dom på mig. Var dom dyra?

Du blundar väl fortfarande. Lyssna till ljudet av dammsugare kladdigt högklackat det som rinner. Lyssna till dina egna andetag.

23 mars 2014

Det blev fullt, vi bestämde oss för att inte ha med det. Fingervirkningen blev också full. Det känns ibland som om jag måste fajtas för att få ha med mina idéer.

27 mars 2014

Bli nu medveten om musklerna runt munnen. Och läpparna. Känn hur

spänningen släpper... och slappna av.

(2 sekunder)

Slappna av.

(2 sekunder)

Slappna av.

(2 sekunder)

Känn nu hur musklerna i käken blir mjuka. Du känner hur de slappnar av. Underkäken sjunker för att den är så avslappad.

Hur känns vattnet? Är det lagom varmt? Vilken färg har det? Vilken form har det? Finns det fiskar där?

4 mars 2014

Vi förundras över att det är så mycket rosa, du vet det känns liksom pinsamt förutsägbart, jag vet inte om jag kan stå för det här. Det är en klyscha men likväl njuter jag av hur fint det blir.

19 mars 2014

I källarförrådet letar jag efter lådan med rekvisita och kostym, silverfat och 20 stycken moraknivar. I en av lådorna hittar jag en hemlig ask fylld med mjölkttänder, skam, en guldpeng, en hårlock, en symaskin. Maria och Filippa tycks tro att symaskinen har en egen vilja, att en måste lirka och truga maskinen för att den ska ge stygnen räta, inte trassliga och mata fram som en kulspruta ur tygmunnen.

Vi fnissar så... Nej det var visst Marias replik. Men var är sufflösen, var hon inte med på bussen eller? Om jag bara kunde slappna av. Kom ihåg att andas. Blunda. Ta ett djupt andetag om du vill. Sucka om du vill sucka.

27 mars 2014

Vattnet börjar svalna och kanske har någons fot skrynklats ihop sig till ett russin. Det finns rena handdukar bakom er på stolsryggarna och tjockstrumpor ni kan sätta på er. Vi ska hjälpas åt att tömma vattenkärnen. Detta görs i tystnad. Titta på varandra om ni vill. Prata med ögonen. När ni tömt ut vattnet kan ni sätta er i cirkeln igen.

Kanske i början av oktober 2013 - upptakt

Världens bästa medarbetare och scenkonstproducent Maria Jennefelt har tillsammans med Linda Forsell, en av *PotatoPotatos* teaterchefer, ett tremånaders residency på Andra sidan vid Telefonplan. Under novembermånad bjuder de in till tre workshops för att undersöka hur en kan skapa antipatriarkala berättelser, rum och handlingar inom scen/konst. Inför och utifrån workshopstillfällena har Maria och Linda tagit fram ett gemensamt researchmaterial till det kommande riksomfattande scenkonstprojektet *I den bästa av tjejvärldar*, en värld där feminina värden – det mjuka, det sinnliga, det icke-framstegsinriktade och det kollektiva – råder.

Samtidigt befinner jag mig i Glasgow, på ett tremånaders utbyte med Glasgow School of Art. Det är smutsigt trasigt omedelbart och uppfyller helt mina föreställningar om en nordbrittisk förgången industristad med hög arbetslöshet, knivar, knark och förmiddagsöl, tonårsgraviditeter samt friterad mat. Och alla jag möter är äntligen supersnälla! Jag bor i ett dragigt viktorianskt terrace house i West end med rosetter i taket och egenrullade cigarettfimpar nedgångna i den mossgröna heltäckningsmattan. Mitt enkelglasade fönster, som öppnas nerifrån och upp, är enormt och vetter ut mot den blöta skräpiga bakgården. Det är så jävlatjävla vackert! Den här platsen klär mig. Och skolan och konsten gör det likaså.

Det är allt vad jag saknar/t på den vitvassa VIDRIGA ön hemma där jag aldrig platsar/t.

I Skottland hittar jag tillbaka till det som en gång betydde något innan det svaldes, innan det tystnade. Intelligent allvarsamma tutorn Sarah Tripp lyssnar på mig. Suzanne Lacy och jag *pratar om allt* i timmar på sängen i en möbelaffär. Jag förälskar mig mellan skyddande silkespapper i lesbiska arkivets Jackie Forster. Och hemma i Mollys flickrum, överfullt av spetsar färgtuber skor och

alltid färsk snittblommor öppnar jag Judy Chicagos bok *Through the Flower. My Struggle as a Female Artist*, från 1975. Kapitlet om *Womanhouse* skapar rum för vad jag hela tiden behövt men inte insett hur djupt jag saknat: En konstnärlig praktik grundad i **samarbete**, reflexiv dialog och gemensamt görande.

I den självbiografiska boken skriver Judy fram sitt konstnärskap. Judy har alltid vetat att hon skulle bli konstnär. Som barn var allt hon ville möjligt. Men på konstskola blev hon utbildad i att det inte alls var så. Judy krigade för att bevisa sig tuff och värdig. Ju mer avvisad och osynliggjord hon och hennes arbete blev desto mer strävade hon nästan outtröttligt efter att bli: Konstnär. Tills den smärtsamma insikten sjönk in om att denna strävan också innebar att förneka sig själv. Återerövrandet av kropp och görande som krävdes för att gå från självförnekelse till att låta allt hänga ut och 'reconnect with my impulses' tog år för Judy.

Då var kvinnor knappt inskrivna i (konst)historien, ingen kvinno- eller senare genusvetenskap fanns på universiteten, konstvärlden dominerades av "Stor konst" och "Djupa grejer" det vill säga män. Samtidigt såg Judy att de fåtal kvinnliga konstnärer som fanns var hänvisade till att arbeta isolerade hemma i sovrums mellan strykande, matlagning och upppassning av barn och man.

1970 initierade Judy därför The Feminist Art Program i Fresno, det första i sitt slag i USA. Det var ett ettårigt kvinnoseparatistiskt program där studenterna genom medvetandehöjning, performance och samarbete som metod fick utrymme att förverkliga sig själva som konstnärer och hitta sina egna röster. Parallellt inleddes också ett egenregisserat learning-by-doing forskningsarbete med att återfinna kvinnor i den västerländska kulturhistorien. Detta utforskande tog nästan ett decennium senare form i konstverket *The Dinner Party*.

The Feminist Art Program flyttade sedan till California Institute of Art där programmet alltför sällan gavs tillräcklig plats.

För att i enlighet med Virginia Wolf skapa sig sitt eget rum för tanke och handling beslöt sig programmets 20-tal studenter, under ledning av Judy och Miriam Shapiro, för att ta över ett ruckligt Hollywood mansion. Under 1971-72 lärde sig gruppen tillsammans att rusta upp hela det stora huset för att sedan rum för rum låta det innebos av feministisk konst – voilà! *Womanhouse!*

Åh, vad jag längtar dit! Jag längtar så det gör ont inombords efter att sam-arbeta, svetsa äta bära plankor skratta gräla älska sida vid sida med kvinnor för att bygga *Womanhouse*. Det var ett grandios och självorganiserat experiment. Men hur skulle det kunna göras idag?

Under våren 2011 när jag och geniala konstnärsvännen Filippa Hanzon bestämmer oss för att börja samarbeta längtar vi till ett generationsöverskridande kvinnoseparatistiskt rum för transversala samtal mellan etablerade och oetablerade kulturutövare. Vi har en gemensam bild av hur detta rum kan se ut: Som *The Dinner Party!*

Alltså svulstigt och för mycket kvinna! Ett middagsbord runt vilket vackra rivjärn, iklädda kissluktande pälsar sväller över och pratar för högt med rynkiga läppstiftsmunnar, bjuds in. Det är likafullt superjättegrundläggande att det är genomsnällt och att en känner sig lika medverkande ifall är luddig och lite ängslig.

I ett artist talk på Pomona University, i USA, från 2011 samtalar Judy med sig sitt 30 år yngre jag om hur långt ifrån universitetsvärlden hon upplevde sig vara, då när feministisk teori började ta ordform. *The Dinner Party* ansågs i (delar av) akademins feministiska rum vara essentialistisk och vulgär livmoderkonst, samtidigt älskades det turnerande verket av de hundratusentals som såg det. Samtalet mellan Judy och Judy kan ses som en illustration av ständigt pågående inomfeministiska diskussioner om vem det feministiska subjektet är, vit, västerländsk, strejt, medelklass utan funktionsvariationer och det sprängfyllda obenämda *etc.*

Även om *Middagsbjudningen* rört sig bort ifrån *The Dinner Party* sedan den första bjudningen 2011 som intogs i den/t queera och feministiska baren/scenen/galleriet/vardagsrummet som var Högkvarterets något Twin Peakslika underjordiska sammetsröda livmoder, så går fortfarande en navelsträng tillbaka dit.

Middagsbjudningen: I den bästa av tjejevärldar som genomförs 27, 28 och 29 mars 2014 är vår – Filippas, Marias, Andrea Berglunds och min – sjunde.

15 mars 2014 - Femininiteter som potential

Samma dag som den offentliga inbjudan till de tre kommande *Middagsbjudningarna* ska skickas ut sitter vi runt bordet i källarlokalen som är vår under två månader, och diskuterar titeln *Femininiteter som potential*. Den är satt som arbetstitel internt men ingen annan titel har riktigt fastnat.

Jag tycker den är trasslig, ”femininiteter” är värsta tungvrickaren och potential känns liksom prestationigt plus att det alltid får mig att tänka på styva kukar. Andrea gillar titelns akademiska tyngd ihop med våra punkfluffiga inbjudningar. Jag föreslår *Misslycka(nde)* som alternativ. Maria svarar att ”jag tror vi får svårt att leva upp till ett misslyckande” något jag finner märkligt genialt knäppt.

Filippa hade handledarsamtal igår och återger hur provocerad en handledare på Konstfack, som är ungefär 10 år äldre än vi, blev av att vi sammankopplar ordet femininiteter med mjuka värden. Våra mjuka värden är definierade som sinnliga, kollektiva, icke-resultatinriktade och oekonomiska. Handledaren undrar om vi vill befästa dem som typiskt feminina. Är inte vårt mjuka rum tillsammans med dessa värden och relationer redan från början inskrivna i samhällets norm? ”Var är tvisten?”

Jag är så förtvivlat urlless på standarduppmärksningen att tvista till det att jag får svårt att dölja min ilskna irritation och dessutom stress över att vi nu sitter och diskuterar detta igen. Samtidigt inser jag att samtalen kring just detta och allt annat är själva MENINGEN. Både som process och mål. Tveksamheten. Att inte veta. Ängsligheten över att göra bort sig.

Men varför gör ni det här? Och varför nu? Det gjordes ju på 70-talet! Det här är icke-frågor idag. (Sedan vanligtvis följt av något i stil med att *Middagsbjudningen* är: alltför okritiskt flaxigt, nostalgiskt tillbakablickande alltså irrelevant och meningslöst, ett exempel på att konstnärliga samarbeten leder till slätstruken

gestaltning, en cateringfirma, inte konst och även om det är konst så är det i alla fall låg kvalitet blablabla) Vi får den här gången förslaget att läsa Judit Butlers *Gender Trouble* istället.

Jag känner mig liten.

Ibland känns det som högstadiet i repris när kritiken (åter)kommer, vilket kan förklara min skamliga avundsjuka fega knut i magen. Vi är snälla, varken kyligt konceptuella eller utagerande. Vi utövar inte rätt eller begärlig eller creddig konst i de feministiska sfärer där vi förväntas vilja ingå, och det kan göra en rädd eftersom innanför kan te sig så glittrande sextigt och lojalt när en står själv vid sidan om och tittar på.

I den bästa av tjevärldar är en scenkonststriptyk som uppförs parallellt, och i olika städer, under våren 2014. Scenkonstkollektivet *PotatoPotato* har bjudit upp *Teater Trots* och Maria – som i sin tur bjöd med *Middagsbjudningen* – för att utifrån ett akut behov av att undfly all patriarkal och kapitalistisk skit istället undersöka hur det skulle vara om vi omkullkastat samhällets värdesystem där strävan efter makt, vinst och effektivitet slagit rot. Kan vi istället gro en värld där feminina värden är rådande norm? *Middagsbjudningen* har följaktligen arbetet med att reflektera och agera kring om det är möjligt och/eller önskvärt att koppla femininitet till vad vi benämner som mjuka värden under snart sex månader.

Att vår placering av rubriken *Femininiteter som potential* ihop med mjuka värden sedan läses som en okritisk manöver kan jag därför bara tolka som antingen vårt totala fail – att skeva – eller ren ignorans från den som uppfattar det så. Eller?

Femininitet är socialt konstruerat och fäster inte per se vid kvinnlighet eller på/i en kvinnokropp eller tvärtom. Det går läsa *Femininiteter som potential* som en form av uppvärdering av kulturellt kodad femininitet – i den bästa av tjevärldar? Själv läser jag det som att femininitet är potentiell, till skillnad från aktuell, och

är beroende av kontextuella förutsättningar. Potentialitet som lika med möjlighet och alltså inte aktualitet i betydelsen faktisk/tillstånd/situation. Vilket innebär att femininitet snarare är handling eller riktning än något som bara liksom *är*. Och nej jag orkar inte dra hela grejen om performativitet.

Personligen ser jag friktioner men inga motsatta söndringar mellan 70-talets feministiska livmödrar och senare queera eller intersektionella figurer. Feminismer omfamnar, hånglar, inger hopp, omstöper och stöter bort varandra hela tiden.

Gender Trouble skrevs 1986, lång innan någon av oss fyra kunde läsa. Förvisso läser jag fortfarande Butler med svårighet. Men i tonåren lärde Nina Björks *Under det rosa täcket* mig däremot att kvinnan är sin kvinnlighet. Men att kvinnlighet är en mask, ett kulturellt tecken som inte är givet i rött, rinnande mensblod. Björk skriver: "Feminismens mest grundläggande uppgift måste vara att visa hur kön konstrueras kulturellt och att öppna möjligheter för individens frigörelse från dessa identiteter – men *samtidigt* vägra – och visa – de orättvisor som finns mellan könen idag, det vill säga behålla kön som politisk kategori." (s. 110). Det här kräver vad Chela Sandoval beskriver som ett differentierat feministiskt medvetande: kvinnan både finns och inte finns. Och det går inte heller komma över något som inte är över.

Sedan vi fyra började genomföra feministiskt och konstnärligt förhöjda middagsbjudningar 2011 så har vi arbetat med femininitet men inte en som är det slampiga med skrikigt rött läppstift på tänderna och höga klackar, de gurleskt flickrumsonaniförvrängda överdrifterna eller de humoristiska felciteringarna som avslöjar glipor i masken utan snarare en snäll omhändertagande varm söt mjuk svullen hungrig trevlig ibland duktig och på sin höjd kvalmig och självvuppoftande däremot inte inkluderande femininitet. *Middagsbjudningen* uppehåller sig inte vid det som, kanske slarvigt,

kan benämnas som yta. Men är det detsamma som att inga förskjutningar sker?

Så befinner vi oss återigen i den pågående frågan om vem som är kvinna och vilken kvinna som utgör feminismens subjekt. Ulrika Dahl skriver i *Skamgrepp – femme-inistiska essäer* att "för den tidiga kvinnorörelsen i denna del av världen handlade mycket om att utmana tidens föreställningar om femininitet som passiv, hjälplös, moderlig, känslomässig, oförmögen och icke-intellektuell; föreställningar som starkt knöts till *vit* och *bemedlad*, det vill säga överordnad femininitet" (s. 83). På så vis utgick och utgår formeringen av en feministisk rörelse från erfarenheter som endast ett fåtal har.

Under 1970-talet förkastade både radikala och liberala feminister femininitet som något ytligt, sminkat och konsumtionsinriktat. Sandra Bartky, professor i filosofi och genusvetenskap, menade att begäret efter och njutningen i dekorerad aldrig kan anses förenliga med önskan om politisk förändring. En frigjord kvinna är inte feminin. Istället hävdas betydelsen av agens – Kvinnor kan! och det där. För att bli feminist krävs alltså att en förändrar ytan, utanpåverket.

Det finns flertaliga feministiska teorier om femininitet; som en egenskap knuten till *kvinnokönet*, som *en medfödd fysisk och mental känsla*, som *en estetik som kodas feminin*, som *ett intresse för praktiker som anses feminina t ex bakning*. Och ibland finns det trots en uttalad socialkonstruktivistisk förståelse av genus en underliggande tes om att bortom femininitetens yta finns en (mer) autentisk kvinna. Eller hej! feministisk konstkanon: Med begreppet *Den kvinnliga maskeraden*, eller föreställningen att kvinnlighet är en kulturell mask, en förklädnad, menar Griselda Pollock att det inte finns några verkliga bilder av kvinnor utan bara bilder av hur vi i vår kultur konstruerar och förstår (köns)skillnad. Maskeraden kan förstås som en handling där kvinnan klär på sig en "kvinnlighet" för

att dölja sin maskulina sida, i fruktan för att få repressalier från mannen efter att hon kastrerat honom och visat upp sig med mannens fallos. Och det kan förvisso vara viktigt att känna till ovanstående, men kanske räcker det ändå med att läsa Dahl just nu, just här. Eller Monika Fagerholm.

Eller njuta av att sammanfoga rosa med rosa.

I den queera familjen sitter inte det feminina subjektets essens i fittan. Femme-inism är queera feminina uttryck och förkroppsliganden genom omförhandling av normativ femininitet. För femmes är femininitet ett val eller 'femme is femininity without the patriarchal bullshit'. Samtidigt bryter sig femmes loss från den hegemoniska feminismens femininitetsförakt.

Dahl menar att det var queera, postkoloniala och svarta feminister som gjorde motstånd och lyfte på kjolorna för möjligheten att tänka femininitet på andra sätt än som underordning till det första könet, än som utsatthet och sexualisering, underordning och passivitet.

Dock tenderar femininitet även inom queerpraktiker att förbli synonymt med yta, dekorerad och omsorg. Eftersom femmen *kan passera* blir potentialen till förskjutningar ytlig. Det stannar vid förväntade genusassociationer där en överdriven, underhållande, ironisk, transvestitisk eller teatralisk femininitet hamnar i fokus. Alltså en femininitet som visar att genus *alltid är drag*. Och det är den ju.

Så varför läses inte våra undersökningar av femininitetsskapande som drag, lek och maskerad? Vår dragshow är inte camp, teatersmink, peruker, korta kjolar och trasiga nätstrumpor. Vi vill vara innanför huden, inuti hullet och bröstna hjärtan. Likväl är det en utklädningslåda.

Uppenbart är att vi fyra är oense, dels om huruvida *Femininiteter som potential* ska stå kvar i inbjudan, och dels om denna oenighet är viktig att synliggöra i inbjudan eller under

bjudningen. Vi tar beslutet att stryka det och att fortsätta diskutera om det är rätt val med våra gäster. Manus korrigeras och vi skriver in rum för det samtalet att ta plats under första bjudningens Scen 6/äta!

Ur min anteckningsbok från den 27 mars: "Vi har haft lite olika hinder på vägen till den här bjudningen. Den hette länge *Femininiteter som potential*, och det står nog det någonstans fortfarande, men vi tog bort det i förra veckan efter en lång och ganska stormig diskussion. Grät någon? Vi tyckte olika. Vad tänker ni om titeln *Femininiteter som potential*?"

Det uppstår samtal om damer, flickrum och minnen av att gömma sig i mormors garderob. Om att det är fullt att vara flicka i sena tonår och eftersträvansvärt som medeläldre. Att orden betyder olika i olika rum. Om den intersektionella kampen, vad feminism kan/bör vara och ta ansvar för. Feminism som kompetens – vad Dahl beskriver som en upplysningsdiskurs. När finns behovet av att titulera sig som feminist? Atmosfären är svajig. Och lite läskig. Det är svårt att känna av när vi ska bryta in, om tystnaden är välkommet eftertänksam eller obekvämt tills någon tar till orda. Jag har en känsla av att ingen riktigt vet vad vi pratar om.

Under *Middagsbjudningen: den fysiska berättelsen* på Dansens hus 2012 gav Nadja Hjorton och Carolina Frände oss varsin t-shirt med ett ord skrivet på. Vi skulle på 10 minuter tillsammans formulera så många feministiska slagord som möjligt med hjälp av dessa ord. När de pälsbekladda borden rullas fram står likadana t-shirt-ord på tallrikarna; det blir vår bordsplacering. Så utgör vi alla ett ord i en och samma mening:

Feminismer benämns ofta felaktigt som teorier men är framför allt något man gör. Feminismer är praktiker som kan utföras oberoende av

biologiskt kön och andra identitetsmarkörer. Feminism handlar alltid om kroppen på ett eller annat sätt!

28 mars 2014 - buss 147 mot Hökmossen

Kvällen för den andra Middagsbjudningen står jag och Maria på Liljeholmens busstorg och överblickar nära men i skymundan. Som gäst har en fått veta att en ska gå på buss 147:an mot Hökmossen klockan 18.31 men inte var en ska eller vilka mer som kommer att vara med på bussen. Från vår utsiktspost märker vi av en förväntansfull osäkerhet och en snäll men svajig och sneglande nervositet som stegras ju närmre avfärd vi kommer. Bussen anländer och blir snabbt full även om de flesta får plats att sitta. Vi går på nästan sist, Maria fram och jag bak. Efter tre minuters färd börjar en kvinna i 50-årsåldern med långt mellanblont hår, jeanskjol, svarta knähöga skinnstövlar och uppknäppt täckjacka att prata högt och klart. Så rysligt obekvämt, skruvande envist stirrande ut genom fönstret, men sedan tystnar småpratet runtom med uppmärksamt nickande, enstaka skratt och motreplik. Malin Jacobsson från *Kuttan Blues* läser ett brev till sin ofödda dotter på bussen torsdag och lördag. Medan Maggan Gustavsson som den ständigt objudne gästen håller hyllningstal för barnmorskor under fredagens resa.

Maria ropar upp våra namn. ”Detta är Nyårsvägen och Middagsbjudningen går av!”

Inför dessa tre bjudningar, som alltså tar plats den 27, 28 och 29 mars 2014 planterar Maria, som gjort det mesta av det tidiga förarbetet ihop med Linda, en bild av den uppochnervända värld vi tillsammans ska träda in i. Den är närande, icke-linjär, varm, sårbar, bubblande, färgglad, hemlig, sensuell och öm.

På väg till denna värld är det fredagskväll men innan skymning på Stockholms gator. Trött och bullrig, anonym och otålig. Hotfull? Vår lierade Ana Mendieta skrubbar blod från gatan och Valeries silverkappa flaxar förbi. Men just i detta nu är vi på väg till en annan scen. De medverkande gästerna blandar sig med övriga passagerare, vår resas ofrivilliga statister. Genom att tillfälligt kapa

en del av stadens rum och bli personlig, omhändertagen och anförtrodd börjar världen skeva. Vi äger bussen och busschaffisen, vi äger rännstenen och motorvägarna, vi äger staden – Vi äger världen!

När börjar en händelse/föreställning/performance/fest? Är det när en först får höra om den, när en bestämmer sig för att gå, på väg dit, när en kliver in i rummet och ridån går upp?

Middagsbjudningen vet att tonen i inbjudan, vilka ord vi skriver och tilltalar med, hur kroppen färdas, vem en möter på vägen spiller över i vad som sker under själva bjudningen. Det kan vara att claima en SL-buss, att röra sig över stadens gator med bestämda, målmedvetna kliv i riktning mot oss, att högläsa tillsammans, att motta ett brev som guidar en mot nya minnen av en plats en (inte) varit på tidigare. Eller som denna gång: att lyssna på dagboksläsande samtidigt som en blundande fotbadar i mörker och värme. Genom dessa stegvisa anländanden laddas och omkodas rummet där vi under några timmar samagerar. Vi tar gästen i handen och för hen till vår gemensamma glitterscen.

Så hur undersöker en gemensamt femininiteters potentialitet och gränserna för detsamma? *Middagsbjudningen* har lärt sig att det är mindre viktigt att manuskripta innehållet i samtalen – replikerna – än att bygga fram ett (scen)rum där till exempel mjuka värden görs (möjliga). Jag syftar på skillnaden mellan att *samtala om* mjuka värden och att *göra* mjuka värden.

Vi förklarar *Middagsbjudningen* som ”konstnärligt förhöjda händelser, situationer och samtal”. Jag tror att Andrea, Filippa, Maria och jag lägger in olika betydelser i den definitionen. För mig innebär det att söka ge form åt en temporär och kollektiv annanvärldslighet. Utopiska ögonblick om en så vill.

Som konstnär kan jag skapa förutsättningar för utopiska ögonblick men för att de ska inträffa behöver vi ta risken som krävs

för att skrida över gränsen. Och för att göra gränsöverskridelsen måste en visa sig sårbar. Bara genom o/uttalade överenskommelser om att ömsint bära varandras sårbarhet kan vi göra fantastiska förskjutningar i vår vanligtvis prekära och deprimerade vardag.

Teatervetaren Jill Dolan menar att en kan uppfatta utopin som en temporal process, snarare än (ingen) plats, som ett index av möjligheter. ”Utopiska performativer är dessa små, men betydelsefulla ögonblick då åskådaren lyfts en bit utöver det vardagliga in i en hoppfull känsla om hur världen skulle te sig om vi oftare hade sådana upplevelser.” (Rosenberg, s. 294). Konsten utgör alltså en potentiell utopisk arena där alternativa världar skapas och där alternativa erfarenheter kan kommuniceras som *Middagsbjudningen*.

I de ögonblicken vill jag dröja. De är ljuva och omstörtande. Jag samlar dem som värdefulla skatter i hemliga askar bland kort och pärlor och fågelskelett och igelkottständer.

Genom *Middagsbjudningen* har jag erfarit att allra mest avgörande för att en kollektiv och temporär annanvärldslighet ska uppnås och FÖRLÄNGAS är att regissera scenbyten, pauser och förflyttningar. Det är i just dessa mellanrum som vi behöver omfamna gästen hårt för att hen inte ska gå förlorad. Av scen faller hen snart tillbaka in i sin invanda roll. Hen iscensätter måhända återigen sig själv som betraktande publik. Kort sagt, magin går förlorad.

Som deltagare i andra organiserade samtal, interaktiv konst eller workshops där fantasin om en feministisk utopi och sprängande politisk aktion framträder som drivkraft blir jag själv ofta överraskad över vad som är schemalagt och inskrivet i manus. Med ett göttigt ämne och göttiga personer som medverkar räknar en kanske med att innehållet i samtalen och metoden är tillräckliga förutsättningar för att en förhöjning ska inträffa – och det är det också ibland, till exempel infann sig en oförklarligt förtätad atmosfär under Fri

feministisk scenkonstsamling när vi satt i cirkel och berättade om oförlömliga händelser i det offentliga rummet, och vad som händer inom en när en ser ”något hemskt” och reagerar för sent eller vänder bort blicken – men en tar varken in rummets påverkan eller hur en tappar taget om gruppen när det är rast eller scenbyte. Under rasten gäller samma social regler som på högstadiet. Detta trots att en så väl vet att platsens arkitektur och scenografi påverkar situationen.

Vi är intresserade av just mellanrummen. Vi misslyckas såklart hela tiden: Magin bryts. Men det är detta vi gör bäst!

13 mars 2014 - detta är sista gången!

Det är svårt att få ihop möten och vår plan spricker. Vi gör nya planer och de spricker också.

Jag vill ner i verkstan och börja arbeta. Jag längtar kliande efter att börja med handen och materialet och inte i text och samtal. Arbeta genom kropp och affektion, inte tanke och vita ark.

Den här gången har vi äntligen tiden och rummet för att jobba djupt. Till skillnad från när vi fått tillträde till lokalen samma dag eller kvällen innan, har vi chans att testa, redigera och slippa göra alltför många kompromisser. Flera veckor nu som jag försökt sätta fart och jobba men möts av mummel. Jag vågar inte påbörja något på egen hand. Jag äger inte heller den här bjudningen på samma sätt eftersom Maria och Filippa redan initierat en process under tiden som jag var i Glasgow. Min fega frustration pyr och stinker om fingertopparna. Jag saknar älskade trygga skärpta Andrea så jag dör. Om jag bara kan få någon slags bekräftelse här... Hallå?

Vill de inte att det ska bli bra? Varför tar de inte Middagsbjudningen på allvar? Så här blir det varenda gång. Jag pallar inte igen. Jag ska aldrig mer göra en *Middagsbjudning*, detta är sista gången.

Samtidigt vet jag ju att jag inte klarar av att genomföra något själv heller. Fast vem skulle annars vilja jobba ihop med mig? Nej just det - ingen! Ha! Jag är feg och luktar illa. Jag är smutsig men absolut inte på rätt sätt. Och så vill jag inte heller vara ett ensamt geni, fyra geniala hjärn- och hjärtmuskler ihop är gränslöst bättre!

Bekymret är att ingen eld brinner i mitt bröst. Eller alltså, den brinner så svagt. Det enda jag begär är att sova onanera äta socker dricka folköl sova onanera sova och gråta till *Grey's Anatomy*. Svara ärligt: När grät du senast?

Allting är så skört och jag försöker balansera på ett florsockertunt manus. Tejpa ihop hela scenbygget. Fuskbygget. Sedan börjar blodet rinna nerför låren.

Vi har ett möte och jag är bortom mig av stress och irritation. Filippa kan inte fatta varför, vi har ju massa tid och *allt löser sig*. Sådant som för mig tar tre dagar att göra tar för Filippa tre timmar. Det är otäck stämning runt bordet. Tårarna bränner bakom ögonlocken. Jag kan knappt ens titta på dem för jag känner mig så liten och arg. Jag fejkar ett toabesök. Jag vägrar visa mig svag. Men tårarna är ohyggliga svikare, de går inte hålla tillbaka.

Vi skiljs åt och jag tänker att nu är det slut.

Jag frågar min syster och min älskling om jag alltid säger att detta är sista gången. De svarar båda att jag sagt det ovanligt lite inför just dessa bjudningar.

22 september 2014 - Tillbaka till Womanhouse

Tidigt i våras har vi fyra möte i Filippas ateljé på Konstfack. Maria och Filippa delar med sig av arbetsprocessen så långt och jag har köpt prinsesstårta. Inspirationsmaterialet i bildform är miljöer eller väggar byggda med olika tekniker i textil, dag- eller skissböcker och gigantiska cirkulära ljuskronor i gjutjärn. När jag ser Faith Wildings *Crocheted Environment* bland bilderna börjar jag le. Trots att jag varit iväg har vi alltså befunnit oss på samma plats: *Womanhouse*.

Under den månad 1972 som *Womanhouse* är öppet för offentligheten besöker tusentals personer huset. Det är en av de första feministiska konstutställningarna. Det är också succé. Och senare kanon. En symbol mer än något annat.

Wilding är idag kluven inför men trött på att *Crocheted Environment* och performancet *Waiting*, som båda uppfördes på *Womanhouse*, är de verk som förföljt, närmast konserverat, hennes karriär mest envist. Hon berättar i en intervju att hon varje vecka får tackmail från unga kvinnor som nyss upptäckt *Waiting*, för det stämmer precis in på deras liv. Men det är ju sorgligt, tycker både Wilding och jag.

Ändå drömmer jag mig dit. Och ja, jag vet att jag romantiserar, inte så mycket konsten som sam-arbetet och samtalen, men det är kraft även i fantasier. Och vänskap mellan kvinnor är radikal.

40 år efter *Womanhouse* arrangerar University Nebraska-Lincoln *Womanhouse v 4.0* för att rikta fokus på hur feministisk politik inverkar på konstnärligt skapande och vice versa, då och idag. Och det är härifrån inspirationen till ett rum vars väggar, golv och tak är täckta av kvinnors använda klädesplagg kommer.

Inledningsvis i vårt arbete är planen att Maria ska agera dramatiker/dramaturg medan Filippa och nu jag ska agera scenografer. Men så blir det såklart inte. Maria som inte är bekant med symaskiner vill också sy och färga tyg. Filippa som nyss gått svetskurs vill öva. Andrea är upptagen med skola och familj. Vad

jag håller på med är oklart men vi gör nästan allt arbete tillsammans ändå.

Förutsättningarna tillåter förvisso inte att vi hyr ett förfallet Hollywood mansion under ett år men när vi hyr en källarlokal i Hägersten under två månader är planen att vi ska vara där tillsammans för att experimentera och leka under långa arbetsdagar. Vi ska sitta på trappen och röka massor mentolcigg för rökpaus är en av våra metoder. Vi ska utföra mystiska ritualer och färga naglarna med henna. Vi ska lägga madrasser på golvet, fnittrande äta rosenvatten-pannacotta och titta på filmerna *Daisies*, *Austenland*, *Women Art Revolution*, *Spring Breakers* hela natten igenom. För *äntligen* har vi vårt egna rum att skapa i. Men så blir det såklart inte heller för livet kommer emellan.

Visst hör jag på min röst, så här i efterhand, på de ljudinspelningar jag gjorde på mobilen att jag är nära bristningsgränsen för att den konstnärliga gestaltningen svajar och knappast är omstörtande. Men de sista två veckorna är intensiva och roliga. Det händer! Vi är där tillsammans i den värld vi bygger fram. Svindlande berusande.

Bland rullar av vackra tyger från Lilla Bombay befinner vi oss, tillsammans med Doris och Sandra, på botten av en heterotopisk vattentömd swimmingpool. ”Skrivande handlar inte om ord. Utan om att röra sig, röra sig mot det ordlösa. Just som att pyssla med tyger”, säger Fagerholm (ungefär) om att, efter att ha blivit nykter och förlorat sin mamma, umgås med tyger och i själva vävnaden och silkestygets fall återfinna både sig själv och mamma.

Våra samtal förs medan handen arbetar. För att orden böjer sig efter rörelsen och kroppen. Eller köttet som är marinerat i skam och det är ingen metafor.

Vi har härdats till att förakta så kallad kvinnlig konst. Härdats till att det som uttryckts av kvinnor är dålig smak. Vi är duktiga på att skämmas internalisera förlöjligen bagatellisera. Likväl begär vi det

mjuka och njuter av att sammanfoga rosa med rosa. ”Lean into the discomfort” föreläser/TED-pratar Brené Brown om sårbarhet. Ju längre vi lutar oss in i det smetiga kladdet desto bättre. Landar vi mjukt ifall vi vågar hela vägen in?

Lista: 1-10

1. Ljusritual och brödflåta. Vi får ögonkontakt.
2. Skam: Äta marängsviss ur händerna, inhandla sprutgrädde.
3. Karva skedar av rotfrukter. Rotfrukterna hänger i beiga strumpbyxor från taket, i det innersta rummet. Alla får varsin morakniv ur Filippas handväska för att skörda sin frukt, inhandla plåster och värktabletter. När vi sitter i cirkeln och karvar så tar vi en runda där en i turordning får säga sitt namn och känntänka kring vad mjuka värden är. Krafset från karvandet hålls i en kastrull och används till morgondagens soppa.
4. Vi utgår från att alla som kommer äter. Men det är det många som inte gör. Ingen tjejs relation till mat är oproblematiserad.
5. Måltiden äts i fel ordning, tappa maten i golvet, vik lakan, nysta garn, trassla upp trassel.
6. Ring en väninna (en hedersgäst, exempelvis Ann Petré, som inte befinner sig i rummet) om det blir för jobbigt.
7. Hård regi som gör oss mjuka och ömma.
8. Gästerna är scenarbetare, misslyckade värdinnor, divor. Alla hjälps feministiskt åt men när kvällen är slut står vi likväl där med disken.
9. Skämmigt att vara tjej(ig) eller förkroppsliga(n)de av det skämmiga eller den hemliga lilla asken som öppnas upp.
10. Framtid: Andrea har länge velat göra bjudningar om moderskap eller snusk jag vill läsa prosa och bygga rum utifrån Kandre, Tikkanen, Jansson, Fagerholm, Alakoski.

6 april 2014 - Efterspel

I efterhand mår jag illa när jag tänker på hur mycket jag gav dessa bjudningar och på hur lite det blev. Jag känner mig (be)sviken. Kanske har den professor rätt som sa att i samarbetets kompromisser går udden förlorad. **Men jag gör det hellre tillsammans ändå.**

Varje gång.

Vi borde fortsatt efter de här tre bjudningarna. Sett dessa som en övningskörning. Hur skulle vi göra nästa gång? Göra tre bjudningar till om fyra veckor. Då kanske. Hur skulle vi då gjort?

Vi borde ha skickat hemligheter medan vi fnittrande flätade varandras hår, vikt överdimensionerade lakan, tårtat eller skedat varandra, sprungit ute i skymningsregnet, skämts och misslyckats *tillsammans*. Vi skulle ha låtit gästerna stapla ved.

Vi borde tagit av oss jackan och lagt den på marken för våra gäster att kliva på när de går av bussen. Rullat ut mattor över vägen, ingen ska behöva gå på hård asfalt när de väl trätt in i vår värld, hårda golv blir till mjuka mattor så står det ju i inbjudan.

Jag vill jobba med doft men det enda det blir i slutändan är några futtiga doftljus. Till sist använder vi också den ljuskrona som var tänkt som en prototyp, tiden fanns visst inte iallafall. Detta är en soptipp för enastående idéer.

Var det här verkligen det bästa vi kunde göra? Om det ändå inte bli mer än någonstans i närheten av koncentrerad magi hur kan vi då förvänta oss att någon annan ska komma och engagera sig i vårt arbete? Det kan vi inte. Vi är *nästan där* har något på spåren men kommer inte fram. Slarvar – håller tillbaka.

Vi ska bara göra det vi redan gör men mer. Det blir enbart en ansats till något (bra). Men det blir aldrig *på riktigt*.

28 mars 2014 - På väg hem från fredagens bjudning

Det är precis så här det ska vara! Magiskt! Vi är bäst bäst bäst! Maria Filippa och Andrea är genier, smartast och vackrast i världen! Det är värt det varenda gång. Jag är rusig och hög på vår fantasi som öppnat upp sprickiga spegelskärvor ut mot staden. Något inombords har låsts upp och omvärlden reflekteras tillbaka – mjuk och puderrosa. Jag har fått nya skimrande känselspröt, tvinnade runt mitt hjärta. Plötsligt kan jag avläsa energifält, de sjungande silvertrådar som vibrerar i kropparna jag – aldrig friktionsfritt – stöter emot på tunnelbanan hem.

Ur min anteckningsbok från den 28 mars: Vi sitter nära varandra på golvet runt det låga bordet täckt med säckväv och knypplade dukar, ätandes med egenkarvade rotfruktskedar ur varsin minimal keramikgryta. ”Vi har badat fotbad. Hur kändes det? Var du tillräckligt varm? Gick det slappna av? Vilka olika fantasier och förväntningar uppfyllde dig? Är det en femininitet?”

Vad har du för relation till dagboken? Har du själv skrivit dagbok?” undrar Maria. Många av de 20 i rummet har det. Vi pratar om att skriva för att minnas sörja rapportera fabulera som Diva. Om vem en skriver för – sitt framtida jag eller någon som ska läsa när en har dött? ”Jag brände upp allihop.” Hur en är pretentiös eller framställer sig själv som hård och arg när en egentligen är snäll. Hur en förklarar sig själv för sig själv för en bok.

Och hemligheter. Det värsta som kan hända är att dagboken blir tjuvläst. Hemlisar; att koda sin skrift för andra men också för sig själv. ”När jag läste om min dagbok stod det typ *Jag berättade det för E.* eller *Det var innan det där som hände*” säger någon nästan viskande. Vissa saker går helt enkelt inte benämna ens för sin dagbok.

Med den egenkarvade skeden är det oklart vad som är sked och vad som är soppa. Kanske hade det känts annorlunda om soppan varit tunnare och klar? Att föreställa sig en metallsked i munnen efter det här känns nu hårt och kallt. Bilden av avslagna tandflisor.

Vi rör vid rädslor. Hur en ska kunna skilja på inre demoner och reella hot. Jag minns Diana Mulinaris föreläsning på Feministisk festival i Malmö, om Sverigedemokratiska kvinnor och om hur partiet till viss del övergått från xenofobi till hat och hot mot landsförrädare. Mulinari uppmanade oss att läsa en vit massmördande terrorists manifest men det kommer jag nog inte våga eller palla. Säkert är: Att verka feministiskt är farligt.

Maggan återger existentiella samtal från chokladdisken på Lidl. Hästmule är hennes favoritord och det återkommer flera gånger under kvällen.

”Scen 7/utopin/efterrätten/magkänsla/rosa/girl issues” den första bilden av dessa bjudningar som Maria hade var av att ligga på en kulle av mjuka molnkuddar och sippa bubbliga drinkar. ”Så nu vill jag prova det med er. *För att jag vill det*”, säger hon.

Vi frammanar dagböcker och rädslor, sambygger en kulle att mätta vila på. När vi väl kommer till efterrätten vill alla mest ligga nära intill under soluppgången. ”Vad mycket frågor du ställer” invänder någon. Orden femininitet, feminism, kvinnlighet nämns inte under kvällen. Vi gör dem. Mitt hjärta slår hårt i bröstet av svindeln i att *vi gör femininiteter som potential*.

Här hos er vill jag ligga kvar för alltid. Men någon måste också hålla koll på tiden och det gör jag.

Klockan 20.40 ställer vi oss i ring med särkarna på och tar varandra i hand. Filippa skickar en hälsning, sedan får alla sträcka fram sitt pekfinger. Vi lägger en kolaklutt på fingertoppen och tar den tillsammans och därefter är det slut.

Rummet utgör en rymdfarkost som lyft från marken och nu återigen har landat. Många vill kramas. Flera dröjer sig kvar. Lina tar på sig solglasögonen när hon ska gå, hon inser inte att utanför är det mörkt.

Fast baserat på våra repetitioner inför ”Scen 7” så står det i manus att det kunde gått till så här (från röstmemon på min mobil):

- Vi ville bygga ett rum som var fyllt med mjuka värden. Funkar det? Mjuka värden kan vara att slippa avkrävas en förklaring utan vi känner oss fram tillsammans. Vi har låtit magkänslan leda när vi byggt det här rummet. Men kan en lita på magkänslan? Är den tillräcklig som argument? Vi vill prata med er om det här. Ska jag skriva in de frågorna i manus tycker ni? undrar Maria.

- Hur nära är du magkänslan?
- Min magkänsla är konservativ, svarar jag.
- Vi är urlessa på att tvingas svara på frågor vi inte varit med om att formulera. Jag hittar inte rätt argument och jag vill inte förklara. Jag kan inte förklara.

Filippa anländer in i arbetet med bjudningarna från ett rum som hon byggt väldigt hårt och rationellt, som ett slags skydd mot den ihållande rädslan för att inte få vara med. Rummets varje detalj var uttänkt för att kunna försvaras och förklaras. Därför var det nästan ofarligt att redovisa, och argumentera för. Arbetet hade ett självklart existensberättigande.

- När de självkritiska tankarna kommer här i *Middagsbjudningens* källarlokal så är det okej att njuta av att sammanfoga rosa med rosa. Vilka fina färger. Det känns fint, säger Filippa.

- Jag kan vara snäll mot mig själv härinne.
- Mm
- Ja precis. Härinne är det tryggt att vara snäll och ocool. Men när jag är själv vill jag vara populär.

- Vi är snälla för att vi vill och kan inget annat samt för att vi är trötta på det vassa.
- Jag vill ligga på en kulle och sippa rosa drinkar. Det är något jag vill för att det känns i kroppen. Jag vill det bara. Jag vill det. Sådana där *jag-vill-det-bara-känslor*. Sedan går det inte alltid motivera och frågan är om det ens är intressant, Maria igen.
- Det kan ju vara intressant om det kommer från dig själv, eller liksom ”det här skulle jag vilja problematisera lite mer eller gå djupare in i”, flikar Filippa in och fortsätter: Varförna kommer så sällan från mig själv utan mycket snabbare från någon annan. Och från ett håll som gör att jag får hjärtklappning och känner mig ställd mot väggen. Jag hittar inte *rätt* argument. För det är inte jag som ställer frågorna. Det inte jag som frågar varför. Det är inte mina varför.

Då gäller det att hitta det där motsvaren ”nä, men jag håller på och undersöker det här nu och jag vill inte prata om det medan jag gör det. Vi kan prata om det sen. Kanske. Om jag behöver det.”

För det finns ju uttryck inom konsten som jag upplever mycket mindre grillas eller som så mycket mer bara får vara. Ett görande. Ja men som måleri. Då kan en titta på vad som har målats men inte så här ”varför?”. Varför ställer du dig och målar, eller?

Eller?

...

Jag skulle vilja ha mer bubbel.

Ja men jag har en flaska till, vi öppnar den.

JAAA!

Jag har spelat in på mobilen när vi sitter och syr alla tre vid varsin symaskin och pratar. Det är något fel med min maskin för undertråden bara trasslar. Minnen av professorer under antagningsarbete som fnyser avvisande ”nej, det här är girl issues” kryper under skinnet på mig. Flickrumskonsten jag lärt mig att avfärda – DÅLIG SMAK Louise! Jag tycker mig återigen höra på min röst att jag är på bristningsgränsen. Gäll och falsk men jag svarar:

29 mars - Inga lyckliga slut

Premiärnervositeten var rädslan för de yttre blickarnas inträde i vår värld. Hjärtat i halsgropen och skamrosiga kinder inför att få se vår värld genom någon annans ögon och upptäcka att den inte är bra nog.

Att skapa är att visa sig sårbar, menar Brené Brown som forskar på skam, sårbarhet och mod. Brown definierar sårbarhet som emotionell risk, osäkerhet och som vårt mest exakta mätinstrument för mod. Kreativitet, innovation och förändring föds alla ur sårbarhet. Sammankopplingen mellan sårbarhet och svaghet är superfarlig. Under ett seminarium med konstnär Sarah Tripp säger hon att 'We must put ourselves at risk personally in order to keep making relevant art' och då får jag en gråtklump i halsen. Jag som bara vill springa hem och gömma mig med mina öl och mitt godis.

De senaste två veckorna har Filippa, Maria och jag varit helt inneslutna, både som vaket glasklara och immigt drömmande, i världen vi skapat. Den pulserar kraftfullt i mig och berör således alla kroppar jag stöter emot på stadens gator och i mitt sovrum. Den vecklar ut sig och dess tentakler väller längre än jag kunnat föreställa mig.

På väg till den tredje bjudningen sätter sig en äldre kvinna mittemot mig på tunnelbanan och börjar prata som om vi vore gamla vänner. Och eftersom jag bär vår värld med mig känns det helt självklart. Det är soligt och hon kommer ta årets först öl på en uteservering idag. Därefter ska hon se en italiensk film på bio med sin dotter, trots att det som sagt inte är bioväder. "Jag hoppade inte framför tåget idag heller. Jag är för feg", säger hon sedan med slokande axlar.

Jag målar en bild av hur vi byter löften: Ifall jag låter bli att hoppa så gör hon också det. Kvinnan säger att hon inte känt någon livskvalitet på 20 år och då tänker jag att hon lika väl kan ta språnget. Inte heller vår värld erbjuder några lyckliga slut.

21 september 2014 - Rosa Rugosa

Jag vill hela tiden fly från att behöva skriva den här texten. Jag sitter stel och kutryggig och byter plats på ord i timmar. Men mest sitter jag inte alls. Jag och min älskling har åkt till älsklingens mammas föräldrahem, just för att jag ska skriva. Det är på landet, smärtsamt vackert när stjärnorna visar sig och tyst fast det tjuter konstant i mina öron. Det är här jag lär mig att lyssna på Sommar i P1 köra motorsåg åkgräsklippare vedklyv och nästan beskära äppelträd samt att ha på mig gummistövlar när det är blött i marken. Jag blir peppad, knullad, serverad mat, värmd, lämnad i fred. Vi har ställt iordning en arbetsplats framför ett fönster till mig. Det är ett skrivbord och ett bord för mina böcker. Jag känner mig trygg i sällskap med böcker. "Man hämtar sig inte från sin första kärlek, precis som man aldrig bör hämta sig från sin första bok", skriver Nina Bouraoui i *Dockan Bella* men jag tycker ofta bättre om böcker än människor. Utanför fönstret växer rosenbusken. Rosa Rugosa – eller vresros som den kallas på svenska - ett otämjbart taggigt monster som spränger fram. Jag tar på mig handskar och klipper fem skottkärror fulla med kvistar. Sedan spade och spett.

"För övrigt har du skrivit en smula, men bara i smyg. Och det var inte bra därför att det gjordes i smyg, och därför att du straffade dig själv för att du skrev och därför att du inte löpte linan ut." (Cixous, s. 239)

Om detta vet jag allt. Att skriva är ogörbart. Det är för mycket skam som klibbar, för många svalda hårbollar och svettiga fingrar. "Jag utför mitt skrivande med fingrar, händer, armar, axlar, rygg, mun, hjärta, hud, blodomlopp, metabolism. Skrivandets njutning, eller med Hélène Cixous dess 'jouissance' – ett ord som handlar om total tillgång till, deltagande och extas i skrivandet – är att följa kroppens impulser, skamlöst, låta mig förlora kontrollen. Skrivandet är

förbundet med kropp och sexualitet. Så länge sexualiteten och skrivandet är fyllt av skam, att dölja, kontroll och återhållsamhet, att inte låta sig/orden komma, är inget roligt eller meningsfullt.” Så skriver Malin Axelsson i ”Den gemensamma skrivande kroppens politik” och menar samtidigt att min kamp med rosenbusken utanför fönstret är en del av skrivakten.

1 April 2014 - I den bästa av tjejevärldar: Radikal vänskap

Jag kommer själv och går själv när *PotatoPotato* och *Teater Trots* spelar *Radikal vänskap* på Södra teatern. Över 200 personer i publiken och givetvis känner jag igen alla men ingen hälsar på mig. *Alla är där*. Jag sitter bredvid en person som var på bjudningen i torsdags men hon ger inte sken av att ha sett mig förut. Jag känner mig blyg även inför Filippa och Maria när vi tar en cigg på terrassen.

Vi vet inte riktigt vad vi tycker men det är tydligt att verken är sprungna ur samma material. När skådespelarna läser ur källtexterna Ulrika Dahls *Sårbarhetens politik* och Nina Björks *Starka kvinnor* högt från scen blir det nästan parodiskt i mina öron och jag är tacksam över hur vi landade i att känna och göra tillsammans.

Björks radiokrönika från den 13 mars 2014 var en reaktion mot representationen av starka kvinnor under dels 8 mars och dels i en debattartikel i Dagens Nyheter där en grupp professorer och docenter i historia skrev att bristen på starka kvinnor är och förblir en myt. Starka kvinnor har alltid funnits däremot har de ideligen blivit utskrivna ur historien. Det var väl samma upptäckt som gav Judy bränsle att fortsätta arbetet med *The Dinner Party*, och en orsak till varför det är så centralt att konstverket sedan 2007 har en permanent hemvist på Brooklyn Museum. Samma upptäckt som alltså måste göras om och om igen.

Men vilka är då dessa starka kvinnor? frågar sig Björk. Starka kvinnor ”är kvinnor som gör saker som kvinnor inte brukar göra. Starka kvinnor, det är kvinnor som inte är som kvinnor brukar vara” såsom drottningar och andra makthavare, med andra ord undantagen. Björk menar att följderna av att representera starka kvinnor som undantag är att de flesta kvinnor och deras livsberättelser får beteckna svaghet.

När Maria och Linda bjöd in till workshops under november 2013 var det för att utforska ifall en som feministisk konstutövare, genom att komma ur vägen för sig själv, kan upphöra med att

reproducera patriarkala/kapitalistiska värderingar, exempelvis starka kvinnor, samt få svar på varför det upplevs så hotfullt med tjejgrejer.

På Södra teaterns terrass säger Filippa att hon fick rysningar när de tre skådespelarna sjöng Whitney Houston. Jag tycker om när de kammar och flätar varandras hår och längtar hem till *Silentwhisperers* ASMR-videos på Youtube. Det är tårar, hemlisar, ett förundransvärt fluffigt duntäcke och färganalys. Föreställningen är starkast när de söker publiken och varandra. Jag blir rörd när de en efter en berättar sina drömmar, om att vi i publiken är deras barn utvärkade kladdiga skrikande gråtande. Publiken skrattar typ oavbrutet och jag förstår inte åt vad.

Filippa är helt slut, tänder av. Förtrollningen är bruten och ingen är snäll här.

Några dagar efter Södra teatern har vi fyra Skype-möte om *Feministisk fredag på Moderna Museet* och *Radikal vänskap*. Andreas barn får inte vara med vilket leder till skrikgråt. Andrea och barnet är ynkligt sjuka.

Vi samtalar också om att det inte pågått något egentligt samarbete med *PotatoPotato* de senaste månaderna, snarare har kontakten grupperna emellan inneburit ett orosmoment. Grupperna står (tyvärr) inte tillsammans, och Maria är den ensamma länken. Däremot lutar vi fyra oss mot varandra. Om någon av oss tappar fart så regroupar vi allihop, istället för att bara köra på. Det är väl också därför vårt arbete tar sådan tid.

Okej, *alla var där* för att se *Radikal vänskap*. För *Middagsbjudningen* är det ett återkommande problem att nå ut till vår målgrupp. Det är viktigt och värdefullt att gruppen är blandad. Inför dessa bjudningar var det ju meningen att vi skulle samarbeta med en grupp äldre kvinnor, till exempel Stick-caféet i Botkyrka eller ha en arbetarklass-mormor som referensgrupp men sen var det som att ”jaha, nu är det tre veckor kvar och det tar längre tid att

inleda ett samarbete”. Vi vet helt enkelt inte hur vi når några andra än vita kulturvana kvinnor i 25-40årsåldern. Det är jävligt begränsat.

Våra gäster återspeglar vilka vi fyra är i alltför stor utsträckning. Professor i Race and Cultural Studies på Goldsmiths University Sara Ahmed påminner om att vi behöver fortsätta känna oss obekväma i feminismen, även när den erbjuder ett alltjämt efterlängtat tryggt hem för oss att vistas i, för att den inte återigen ska begränsas till ett fåtal kamper, liv, känslor och kroppar. Men att överskrida det familjära för det solidariska kräver mer av vårt engagemang, vår ilska och kärlek.

Flera av de personer vi önskar till bjudningarna vågar inte komma, de tycker att det verkar för läskigt att spela privat i (halv)offentliga rum, för det stora flertalet är vi helt enkelt inte relevanta. Vi följer våra gäster snällt och tryggt hela vägen men det är upp till var och en att ta första steget. Jag är osäker på om jag själv skulle våga delta oavsett hur hett jag längtar efter vårt rum.

”Kan det vara så här det känns?” tänker jag i publiken på Malin Hellqvist Selléns *Jag minns dig som du var då* när föreställningen inleds med en runda där vi alla står i cirkel på scengolvet och får svara på varför vi är där. Jag upplever en välvillig förväntansfull nervositet inför att vara del av manus men inte veta sin roll eller sina repliker. Men sedan sitter vi ändå på gradänger och tittar lyssnar på scenen och ljuset.

Det nästnärmaste jag kan komma upplevelsen av att gå på *Middagsbjudningen* är klasserna i *Therapeutic Yoga*. Där kan vi sitta två och två, mitt emot varandra i tre minuter alldeles tysta och berätta med blickar om vilka känslor vi bär på just idag. Vi lägger handen på den andres mage och andas gemensamt eller noterar pulsen på insidan av handleden, för även om ens tankar är i det förgångna eller i det som komma skall så är våra hjärtslag alltid nu. Det är fruktansvärt intimt. Och ovan. Hur ofta behåller du

ögonkontakt med någon under tre minuter? Ens med någon du är nära?

Vi är alla rädda för att bli sedda och lyssnade på.

Jag kommer senare att undra över *Europa Europa – en antirasistisk kabaré* som spelades i Tensta och Hallunda (och Vitabergsparken på Södermalm). Valet av plats är en politisk handling. Men Hallundaborna var inte där. Däremot har jag inte sett så många vita innerstadspersoner med dyra second hand-kläder vallfärda till periferin i norra B sedan *the Knife* spelade på Subtopia.

Slutet av oktober 2014 - misslyckande

Jag vill här återkomma till Marias utsaga om att *Middagsbjudningen* ”får svårt att leva upp till ett misslyckande” vilken jag menar är så fantastisk knäpp och tjugig. Judith Jack Halberstam argumenterar för att i vår kapitalistiska och heteronormativa värld, där framgång enbart mäts i pengavinst, är misslyckande ett kreativt och queert alternativ till den dominerande ordningen. Vi behöver därför kontrafaktiska narrativ där misslyckande, kaos, förlust och misstro skapar rum för andra sätt att vara i världen.

I sin föreläsning *No Church in the Wild* använder Halberstam raplåten med samma titel för att visa dels på en anarkistisk kritik av capitalism realism och dels på ett trossystem för den misstroende. Vi behöver ingen kyrka för att tro, inga banker för att ha en ekonomi och inga universitet för att producera kunskap. Halberstam påminner här om vikten av att praktisera misstro mot institutioner.

Musikvideon till *No Church in the Wild* avbildar ett våldsamt upplopp mellan kravallpolis och en manlig mobb på en europisk stads gator. Halberstam talar om upploppet som 'the language of the unheard'. Videon har dock kritiserats för att vara riot porn, ett slags macho, våldsförhållande och vacker iscensättning av upplopp. Bilderna är välbekanta för oss men oftast medierade genom en skärm. När polisen rider ner ens vänner under en antirasistisk demonstration i Malmö kittlar bilderna inte längre, de brinner i huden och förvandlar de rödfärgade fläckarna på gatan till blod som rusar.

Jag tycker mycket om att tänka på Halberstams upproriskt lockande men smärtsamma misslyckande. Både samarbetet mellan Andrea, Filippa, Maria och mig och själva realiserandet av bjudningarna samskapade med de 20 personerna i rummet var just lyckade sådana misslyckanden. Ängslan, tvivel och ineffektivitet är några av våra metoder. Likaså det mjuka luddiga fodret sytt nära intill huden.

Middagsbjudningarna den 27, 28 och 29 mars var sårbart samskapande av feministiska rum för misslyckanden. De var också undersökanden av femininiteter som potential.

Däremot: Eftersom denna essä har en ensam avsändare och *Middagsbjudningen* är och förutsätter samarbeten kan texten läsas som ett misslyckande av ett annat slag. Den kan aldrig spegla mer än en skärva av något som brustit eller sidor som förblev oskrivna. Vilken är Andreas, Filippas och Marias roll i texten? De är mina ryggkotor uppträdde på ett pärlband. De är mina ömma punkter.

Ropa på dig själv!

Ropa ditt eget namn.
Behöver du locka viska uppmana rentav beordra dig själv hit?
(Om det verkar skämmigt kan det underlätta att blunda)
Testa vilket som känns bra:

-

Hur blev det?
Hörde du ditt eget namn i rummet?
Väckte det några minnen?

Testa några gånger till:

-

-

-

Middagsbjudningen är kollaborativa och seriella konstverk.

Middagsbjudningen är feministiska händelser, rumsligheter och samtal.

Middagsbjudningen är snälla men skeva gemenskaper.

Middagsbjudningen har tvinnat en navelsträng som leder tillbaka till Judy Chicagos *The Dinner Party*.

Middagsbjudningen välkomnar alla som någon gång definierat sig som kvinna, men endast i ett begränsat antal – max 39! – precis som i Chicagos verk.

Middagsbjudningen har tidigare genomförts på Högkvarteret, MDT, Dansens hus, Konsthall C, Umeå Stadsbibliotek och Botkyrka konsthall.

Middagsbjudningen är samarbeten mellan Andrea Berglund, Filippa Hanzon, Maria Jennefelt och Louise Blad med flera.

Middagsbjudningen: I den bästa av tjejevärldar genomfördes 27, 28 och 29 mars 2014 i en källarlokal, i södra Stockholm.

<http://middagsbjudningen.wordpress.com>

Se även: <http://www.potatopotato.se/2/154/tjejvardarna/>

Referenser

Essän och *Middagsbjudningen: I den bästa av tjejevärldar*

BÖCKER

Ahmed, Sara (2004). *The Cultural Politics of Emotion*. Edinburgh: Edinburgh University Press

Björk, Nina (2012). *Lyckliga i alla sina dagar*. Stockholm: Wahlström & Widstrand

Björk, Nina (1996). *Under det rosa täcket*. Stockholm: Bonnier

Bourauoui, Nina (2005). *Dockan Bella*. Stockholm: Elisabeth Grate Bokförlag

Brown, Brené (2014). *Mod att vara sårbar*. Örebro: Libris

Cixous, Helene (1975). *Medusas skratt. Kvinnopolitiska nyckeltexter*, red. Johanna Esseveld & Lisbeth Larsson, Lund 1996, s. 238–246

Chicago, Judy (2007). *The Dinner Party*. Belen: Merrell Publishers

Chicago, Judy (2006). *Through the Flower*. Belen: iUniverse

Cvetkovich, Ann (2003). *An Archive of Feelings*. Durham & London: Duke University Press

Dahl, Ulrika (2014). *Skamgrepp*. Stockholm: Leopard förlag

Droit, Roger-Pol (2003). *101 vardagsfilosofiska experiment*. Stockholm: Norstedts

Halberstam, Judith Jack (2011). *The Queer Art of Failure*. Durham & London: Duke University Press

Hörnstein, Anna (2005). *Femininitet som maktmedel? Undersökning av hur feministiska konstnärer problematiserar begreppet kvinnlighet*. (Elektronisk).

Examensuppsats i Lärarutbildning med konstnärlig inriktning bild och visuell kultur, Konstfack 2005. [http://konstfack.diva-](http://konstfack.diva-portal.org/smash/get/diva2:413411/FULLTEXT01.pdf)

[portal.org/smash/get/diva2:413411/FULLTEXT01.pdf](http://konstfack.diva-portal.org/smash/get/diva2:413411/FULLTEXT01.pdf) (Hämtad 2014-10-16)

Lindgren, Barbro (2010). *Världshemligt*. Stockholm: Karnevalförlag

Fagerholm, Monika (2005). *Den amerikanska flickan*. Stockholm: Bonnier

Kandre, Mare (1991). *Aliide Aliide*. Stockholm: Bonnier

Persson, Cecilia (2013). *Att bära sin egen kropp*. Torsby: Heidrun

Persson, Therese (2010). *Kvinnlig för sin ålder*. Stockholm: Bullfinch Publishing

Rosenberg, Tiina (2012). *Ilska, hopp och solidaritet*. Stockholm: Atlas

Södergran, Edith (1985). *Samlade dikter*. Stockholm: Wahlström & Widstrand

Österholm, Maria Margareta (2012). *Ett flicklaboratorium i valda bitar*.

Avhandling i litteraturvetenskap, Uppsala universitet. Rosenlarv förlag

ARTIKLAR

Axelsson, Malin (2013). *Den gemensamma skrivande kroppens politik*. Tidskrift för genusvetenskap 3/2013: 73-76
Tidskrift för genusvetenskap 2/2013: alla sidor
Dahl, Ulrika (2013). *Sårbarhetens politik*. Tidskrift för genusvetenskap 1/2013: 105-112
Dahl, Ulrika (2011). *Ytspänningar. Feminismer, femininiteter, femmefigurationer*. Tidskrift för genusvetenskap 1/2011: 7-27
Halberstam, Judith Jack (2012). *Go Gaga! Genus och det nya normala*. Bang 3-4/2012
Lagerblad, Anna (2012). *Högekänsliga pejlar in vågor i luften*. Svenska dagbladet 2012-04-23. http://www.svd.se/nyheter/idagsidan/existentiellt/hogkansliga-pejlar-in-vagor-i-luften_7074009.svd (Hämtad 2014-10-16)
McDougall, Sophia (2013). *I hate Strong Female Characters*. NewStatesman 2013-08-21. <http://www.newstatesman.com/culture/2013/08/i-hate-strong-female-characters> (Hämtad 2014-10-16)
Meidell, Sara (2013). *Flickorna kommer med ljuset*. Västerbottens-kuriren 2013-12-11. <http://www.vk.se/1059767/flickorna-kommer-med-ljuset> (Hämtad 2014-10-16)
Rosengren Falk, Katarina (2014). *Feminismen lider av penisavund*. Feministiskt perspektiv 2014-02-21. <https://feministisktperspektiv.se/2014/02/21/feminismen-lider-av-penisavund/> (Hämtad 2014-10-16)

URVAL AV KONST I ESSÄN

Chicago, Judy. *The Dinner Party* (1974-1979)
Womanhouse (1971-1972)
Womanhouse 4.0 (2012)

FILMER I URVAL

The Springbreakers (2012). Harmony Korine.
Daisies (1966). Vera Chytilová
Women Art Revolution (2010). Lynn Hershman-Leeson

KÄLLOR PÅ NÄTET

Brown, Brené (2012). *Listening to Shame*. TED.
http://www.ted.com/talks/brene_brown_listening_to_shame (Hämtad 2014-10-16)
Brown, Brené (2010). *Styrkan i sårbarhet*. TED.
http://www.ted.com/talks/brene_brown_on_vulnerability?language=sv (Hämtad 2014-10-16)

Chicago, Judy (2011). *A conversation with her younger self*. Pomona College.
<https://www.youtube.com/watch?v=4DKw1FvLkX4> (Hämtad 2014-10-16)
Chicago, Judy: <http://www.throughtheflower.org> (Hämtad 2014-10-16)
Empati: <https://www.youtube.com/watch?v=iPNbdHBsGpU&app=desktop> (Hämtad 2014-10-16)
<http://www.expressen.se/tv/nyheter/babisen-brister-ut-i-grat-nar-mamma-sjunger/> (Hämtad 2014-10-16)
Fagerholm, Monika (2013). *Om tyger*. Bibliobiblioteken.
<https://www.youtube.com/watch?v=OV4ActZZHHI> (Hämtad 2014-10-16)
Halberstam, Judith Jack (2013). *No Church in the Wild: Queer Anarchy and Gaga Feminism*. Portland State University.
<https://www.youtube.com/watch?v=eIL9k8dCtwU> (Hämtad 2014-10-16)
Kattung och delfin som pussas:
https://www.facebook.com/video.php?v=10202280481279169&set=vb.124886040871701&type=2&theater_ (Hämtad 2014-10-16)
Wilding, Faith (2013). *Interview with Faith Wilding by Jin Johnson on "Womanhouse"*. Pembroke, Brown University.
https://www.youtube.com/watch?v=50oc4e3S3_Y (Hämtad 2014-10-16)
Womanhouse: <http://womanhouse.refugia.net> (Hämtad 2014-10-16)

Övrig inspiration i urval:

Allra käraste syster

Dockhaveri

MYCKET

<http://arvidabystrom.se>

Veckorevyns horoskopblogg

Färganalys

Godis

Fasad på P1

Patti Smith flätar håret av nervositet: <http://pitchfork.com/news/53677-watch-patti-smith-cover-rihannas-stay/>

Den Nya Kvinnogruppen

Flickforsk

All the Time I Was Making This I Was Thinking of You